

BCN216

Al llarg dels més de trenta anys durant els quals ha exercit ininterrompudament la seva activitat, el grup BCN216 s'ha convertit en una referència obligada del panorama musical a Espanya. Sorgit a Barcelona el 1985, fruit de la iniciativa conjunta del compositor i director d'orquestra Ernest Martínez-Izquierdo i del flautista David Albet, actual director artístic del conjunt, el grup s'ha mostrat des d'aleshores obert a tot tipus de propostes, estímuls i novetats, en què els criteris i les premisses han estat tant la qualitat dels intèrprets com dels compositors.

En la seva tasca de normalització i difusió del repertori contemporani, el BCN216 considera gairebé una obligació difondre al nostre país el millor del panorama de la música contemporània, tant nacional com internacional, bo i combinant les propostes més clàssiques de noms ja reconeguts i l'aposta per l'escriptura dels joves compositors, experiència que ha resultat sempre molt enriquidora per al públic i per als músics.

Actualment el seu objectiu, a més de la projecció internacional, és acostar a un públic cada vegada més ampli una programació que no es tanqui a l'intercanvi amb altres formes artístiques, com la dansa, el teatre o el cinema, sinó que, al contrari, l'estimuli i l'assumeixi com a element fundacional i intrínsec en la seva tasca d'experimentació i difusió.

Francesc Prat, director

Inicià la seva formació musical a l'Escolania de Montserrat. Prosseguí els seus estudis d'oboè, piano i teoria al Conservatori Superior de Música de Barcelona. Posteriorment, es graduà en oboè a la Musikhochschule de Lucerna, en composició a la Hochschule für Musik Basel/Musik-Akademie der Stadt Basel, i de direcció a la Zürcher Hochschule der Künste.

És un director d'orquestra i compositor que s'acosta a la música amb una mentalitat oberta i que reparteix el seu temps entre el repertori simfònic, l'òpera i la creació contemporània, per la qual sent una afinitat particular. Aquest interès l'ha situat a l'escena de la música d'avui dia, particularment a Suïssa i Espanya, així com també li ha permès dirigir projectes en esdeveniments tan diversos com el Lucerne Festival, ArtBasel, Berlinale o Festival Sónar de Barcelona.

Al camp operístic, actualment és l'assistent del director anglès Ivor Bolton al Teatro Real de Madrid, on va debutar el març del 2016 dirigint una funció de *Das Liebesverbot* de Wagner. També ha treballat al Theater Basel, Dutch National Opera, Neuköllner Opera de Berlín, Teatro de la Zarzuela i Teatre Lliure de Barcelona. Entre el 2012 i el 2015 fou assistent de Josep Pons al Gran Teatre del Liceu, on anteriorment ja havia assistit Sebastian Wiegle. El seu repertori operístic inclou diversos noms de l'escena contemporània: Haas, Sciarrino, Moser, Oehring, Barret, així com d'altres del repertori clàssic: Nebra, Gluck, Mozart, Beethoven, Berlioz, Verdi, Rimski-Kórsakov o Britten.

Francesc Prat també col·labora habitualment amb la Sinfonieorchester Basel, Basel Sinfonietta, Nederlands Kamerorkest, Simfònica de l'RTV d'Eslovènia, Simfònica de Barcelona, Sinfónica de Madrid, Simfònica de les Illes Balears i Orquestra de Cambra de l'Illa de Menorca.

Com a compositor, el seu catàleg inclou principalment música de cambra i obres per a *ensemble*, que han estat premiades a Suïssa, Alemanya, Itàlia i Àustria. L'octubre del 2012 va estrenar la seva primera òpera a Basilea.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 1002-2019

BCN216 & Francesc Prat

Guix i Glass

Cicle Philip Glass

Dimecres, 29 de maig de 2019 – 20h

Petit Palau

Programa

BCN216

David Albet, flauta
Xavier Castillo, clarinet
Laura Boschetti, arpa
Jordi Guasp, trompa
Miquel Vic, percussió I
Joan Pérez-Villegas, percussió II
Jordi Masó, piano
Elena Rey, violí I
Oleguer Bertran, violí II
Anna Puig, viola
Carlota Amargós, viola
Erica Wise, violoncel
Abigail Herrero, contrabaix

Francesc Prat, director

I

Josep Maria Guix (1967)

<i>On reflection</i>	6’
<i>Drizzle Draft</i>	6’
<i>Watermark</i>	4’

Philip Glass (1937)

<i>Orbit</i>	7’
<i>Quartet núm. 3, “Mishima”</i>	18’

II

Josep Maria Guix

<i>Jardín seco</i> (estrena)	14’
<i>Vent del capvespre</i>	11’

També et pot interessar

Intèrprets Catalans

Dijous 20 de juny de 2019 – 20 h
Petit Palau

Preu: 12 euros

Miquel Ramon, clarinet

Joel Bardolet, violí

Pau Codina, violoncel

Marc Heredia, piano

Ph. Glass: *The orchard*

Ph. Glass: *Fourth series. Part 3*

O. Messiaen: *Quartet per a la fi dels temps*

“Sempre la realitat és massa, consisteix

justament en l’excés, el ple total,

el pes sobrer, n’encarna

la fatalitat deforme,

un sac vermell amb plecs i farbalans, i se situa

per damunt de la trista

sobrietat que ens fa morir

d’haver viscut excessivament: el temps just. [...]”

Màrius Sampere

“Sempre la realitat”

Ens trobarem a fora, 2006

La música dels convidats

Aquest programa uneix la música dels dos compositors convidats aquesta temporada al Palau de la Música Catalana, l’estatunidenc Philip Glass, músic desacomplexat, campió del minimalisme, que mai ha rebutjat ni la música tonal ni el neoromanticisme, i el català Josep Maria Guix, a qui la descoberta de l’art japonès va suposar un punt d’inflexió en la seva obra de formes concentrades, despullada d’artificis, plena de ressonàncies i subtil.

Escrita per a piano, *On reflection* és una obra del 2002 per incloure en un disc d’homenatge de Frederic Mompou que s’interpreta amb el pedal activat, tot proporcionant una reverberació constant, com la de les campanes. *Drizzle Draft* és un breu esbós per a piano del 2007 creat a partir de la contemplació de la pluja en què les ressonàncies harmòniques que evoquen l’impressionisme creen un núvol sonor que difumina les notes. *Watermark*, del 2018, és una peça escrita també per a piano inspirada en la reflexió de Joseph Brodsky sobre la ciutat de Venècia a *Marca d’aigua*, en la qual Guix, com en l’assaig, juxtaposa elements diferents.

Vent del capvespre, del 2007, és una obra contemplativa creada a partir de la lectura de haikus, textos zen i la visió d’antics gravats i dibuixos japonesos. *Jardín seco*, del 2014, té com a punt de partida una pintura del mateix nom de Fernando Zobel i haikus japonesos. L’obra consta de tres moviments, amb els músics situats al voltant dels espectadors per a crear línies i plans de so i ressonàncies.

Orbit és un solo de violoncel escrit per Philip Glass el 2013 per ser interpretat per un violoncel·lista i un ballari. Glass crea un patró de sis notes que li serveixen de base per a una sèrie de variacions que evoquen Bach. El *Quartet núm. 3, “Mishima”* forma part de la banda sonora de la pel·lícula biogràfica *Mishima: a life in four chapters* (1985), dirigida per Paul Schrader. El film superposa tres plans narratius: l’últim dia de la vida de l’escriptor japonès, escenes de la seva obra amb un inequívoc aire teatral i *flash-backs* en blanc i negre per narrar la vida passada. A fi de diferenciar els tres plans narratius, Glass fa servir una orquestra de corda amb percussió per a les seqüències de l’últim dia de vida de l’escriptor, una orquestra simfònica per a la part de la seva obra literària i un quartet de corda per als *flash-backs*. La música per a aquesta part constitueix el material de l’obra que s’interpretarà.

Lourdes Morgades, periodista especialitzada en música